

БОРИС АНДРІЙОВИЧ ДЕРКАЧ

Обірвалася земна дорога відомого вченого, літературознавця, доктора філологічних наук Бориса Андрійовича Деркача.

Борис Деркач народився 7 жовтня 1929 р. у с. Нехайки Драбівського р-ну Черкаської обл. У 1931 р. родина переїхала до Києва. 1941 року разом з матір'ю був евакуйований до м. Чимкент Південно-Казахстанської обл., після звільнення України в 1944 р. повернувся до Києва, де продовжив навчання в середній школі, а 10-й клас закінчив у с. Нехайки Драбівського р-ну Черкаської обл. У 1952 р. закінчив Київський державний університет ім. Т.Г.Шевченка за спеціальністю “філолог російської мови та літератури”. Після закінчення аспірантури Інституту літератури ім. Т.Г.Шевченка АН УРСР 1956 року захистив кандидатську дисертацію “Драматургія І.А.Крилова”. Працював молодшим, а з 1960 р. — старшим науковим співробітником Інституту літератури ім. Т.Г.Шевченка, з 1964 р. — ученим секретарем цього ж інституту. У другій половині 1973 р. Б.А.Деркач очолив відділ української дожовтневої літератури й керував ним до 1981 р. 1975 року захистив докторську дисертацію. З 1973 по 1978 р. був членом редколегії журналу “Радянське літературознавство”, з 1978 р. — член редакційної ради видавництва “Дніпро”, заступник голови редколегії видання “Літературна класика” в 70-ти томах. З березня 1994 р. — у відділі шевченкознавства (тоді — група ШЕ) і провадив (спільно з І.Бажиновим) тему зв'язків творчості Шевченка з українською та російською літературами.

Перу вченого належать літературні портрети “Степан Васильченко” (1957), “І.А.Крилов /З історії російсько-українських взаємин/” (1969), “Євген Гребінка” (1974), монографії “Перекладна українська повість 17—18 ст.” (1960), “Крилов і розвиток жанру байки в українській дожовтневій літературі” (1977), “Леонід Глібов: Життя і творчість” (1982), “П.П.Білецький-Носенко: Життя і творчість” (1988), понад сто публікацій у збірниках та журналах, “Шевченківській енциклопедії: В 4-х тт.”. Б.А.Деркач багато працював як текстолог — ним підготовлені й прокоментовані “Повне зібрання творів І.Котляревського” (1969), “Літературні твори Г.С.Сковороди” (1972), “Українська дожовтнева байка” (1966), “Українські поети-романтики 20—40-х років” (1968). Б.А.Деркач був заступником голови редколегії “Зібрання творів” І.Франка у п'ятдесяти томах, редактором окремих томів. Як автор розділів брав участь у підготовці “Зібрання творів” С.Васильченка в чотирьох томах; у написанні “Історії української літератури” у двох томах (1987. — Т. 1), “Історії української літератури 19 ст.” у трьох книгах (1995. — Кн. 1), “Історії українсько-російських літературних зв'язків” у трьох томах (1987. — Т. 1).

Б.А.Деркач був удостоєний Державної премії Української РСР ім. Т.Г.Шевченка, нагороджений Почесною грамотою Президії Національної академії наук України.

Світла пам'ять про Бориса Андрійовича Деркача — відомого літературознавця, чудову людину — назавжди залишиться в серцях його рідних і близьких, колег і друзів.

НАДІЯ ОЛЕКСАНДРІВНА ВИШНЕВСЬКА

9 жовтня 2007 р. скінчився земний шлях відомого літературознавця-текстолога, кандидата філологічних наук, лауреата Національної премії ім. Т.Г.Шевченка Надії Олександрівни Вишневської. Ще за тиждень до смерті, перебуваючи в лікарні, вона ділилася з колегами одним із найзаповітніших задумів — пропонувала записати з її голосу (звичайно ж, після виходу з лікарні) 600 українських пісень. А якщо долучити до акції запису і її сусіда із села Горенка, що під Києвом, то кількість пісень може значно збільшитися. А ще планувала зібрати й видати епістолярну спадщину правнука Марка Вовчка Б.Б.Лобача-Жученка, адже тільки в неї